

HỒI 58

THIÊN QUÂN NHẤT PHÁT

Có phải thiếu hiệp muốn ngăn trở không cho lão phu báo thù con?

Hoàng Thượng Chí đáp, hỏi lại:

- Tiên bối làm cách nào bắt được Ngô Tiểu My cô nương!

Sắc Thông Thiên như đắc ý cười ngất:

- Lão phu có một thuật riêng.

Hoàng Thượng Chí cười lớn:

- Ha... Ha... Mang danh nghĩa một chủ nhân trang mà hành động không có chút quang minh chính đại. Nếu thế thì kẻ hèn này dám khinh bỉ đó!

Vẻ mặt Sắc Thông Thiên biến đổi! Lão trở mắt nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí hỏi lại:

- Thiếu hiệp bảo là lão phu dùng thủ đoạn không quang minh chính đại?

- Phải! Chính tại hạ không có ý ngăn trở trưởng bối việc báo thù con, mà chỉ phiên trách trưởng bối đã dè hèn dùng những hành động đen tối để chế phục một người con gái.

Sắc Thông Thiên cau đôi cau đôi mày rậm, khước mắt lóe hào quang. Một nụ cười nham hiểm nổi trên làn môi xám, lão nhếch mép úp hai bàn tay vào nhau, lễ mễ nói với Hoàng Thượng Chí:

- Xin thiếu hiệp chờ ngại, cứ thông thả vào phòng khách dùng mà chờ lão phu dắt Tiểu My cô nương đến đây sẽ hỏi lại xem lão phu đã dùng hành động nào để chế phục nàng.

Hoàng Thượng Chí theo chân Sắc Thông Thiên bước vào phòng trà, nhưng lòng đầy nghi ngại.

Chàng thấy vẻ mặt của lão biến đổi, biết trong thâm tâm của lão có nhiều cơ mưu ác độc vội hỏi:

- Tiên bối muốn dẫn Ngô Tiểu My cô nương đến để gặp mặt tôi.

- Phải! Nhưng cảm phiền Thiếu Hiệp ngồi tạm nơi đây chờ tôi một chút.

Chưa dứt lời, Sắc Thông Thiên toan quay mình bước vào nhà trong.

Hoàng Thượng Chí không an lòng, gọi lại:

- Hãy khoan!

- Sao? Thiếu Hiệp còn điều gì muốn nói?

Hoàng Thượng Chí trở mắt nhìn vào lão già, lạnh lùng nói:

- Sắc trang chủ! Tôi khuyên ông nên thành thật, đừng hòng bày quỷ kế đối với tôi. Tôi nói trước cho ông biết, nếu có một hành động gian manh nào của ông sẽ không tránh khỏi một hậu quả đáng tiếc. Tôi đã nói ra miệng thì không thể không xuống tay.

Sắc Thông Thiên nhìn sững một cái, rồi cười hề hề, nói:

- Thiếu hiệp đa nghi quá! Lão phu đâu phải là kẻ khẩu thị tâm phi?

Dứt lời, lão lại hướng ra ngoài cửa gọi một tiếng lớn:

- Gia nhân! Hãy đem trà ngon đến, và chuẩn bị một tiệc rượu.

Hoàng Thượng Chí xua tay nói:

- Xin miễn cho điều ấy! Tại hạ xong việc thì phải đi ngay, không dám làm phiền trang chủ.

Sắc Thông Thiên không trả lời, chỉ khẽ gật đầu nói:

- Lão phu đi dẫn Ngô Tiểu My cô nương vào.

Lời nói chưa dứt, bóng lão đã khuất sau bức bình phong?

Ngồi lại một mình, lòng Hoàng Thượng Chí áy náy không yên. Chàng trầm nghĩ:

- Lão đã bắt Ngô Tiểu My nhốt vào đây thì lão chỉ cần ra một mệnh lệnh là bọn gia nhân dẫn nàng đến đây, cần gì lão phải thân hành?

Chàng đang phân vân thì hai tiếng tong tong nổi lên, cả phòng trà rung chuyển.

Chàng trở mắt nhìn ra phía cửa, chửi thầm:

- Con chó già này lại có mưu kế gì đây?

Biết sắp cơ biến, Hoàng Thượng Chí vội tung mình phóng ra cửa, nhưng không còn kịp nữa. Cánh cửa phòng khách đã đóng ập lại.

Trong phòng bỗng tối ngịt đến giữa bàn tay không thấy.

Cơn tức điên người, Hoàng Thượng Chí nghiến chặt hai hàm răng như muốn bể ra.

Tiếp đó, nơi chỗ chân chàng đứng, lắc lư mấy cái, rồi từ từ chìm xuống.

Biết là cơ quan của lão già Sắc Thông Thiên đã tạo ra, Hoàng Thượng Chí toan phóng mình lên, nơi chân chàng đứng không còn không còn chìm xuống nữa, mà dưng vào một khối đất cứng.

Thế là chàng đã bị nhốt trong tử lao ngầm dưới đất! Bốn bề đen ngịt, không khí nặng nề, không có được một chút gió.

Thở một hơi dài, như trút bớt căm thù vào bóng tối, Hoàng Thượng Chí hồi hận tại sao chàng không xuất thủ hạ sát ngay lão Sắc Thông Thiên ngay lúc mới gặp, mà dùng lễ phép giang hồ đối xử với lão làm chi.

Họa Hổ Sơn Trang đã bố trí những cơ quan bí mật như thế này thì nhất định chủ nhân là kẻ đại ác rồi! Lời nói của Hữu Tâm Nhân quả thực không sai!

Đôi mắt chàng đỏ ngầu, chàng vận nhỡn lực quan sát bốn phía nhưng chỉ toàn là màu đen, không phân định được chung quanh chàng ra sao nữa.

Thình, thình hai tiếng nổi lên nghe rùng rợn! Một luồng ánh sáng nơi tấm vách xé màn đêm bắn vào.

Chàng nhìn thẳng về phía ấy thì thấy một cái lỗ vừa hở nắp ra.

Bên ngoài ăn thông với một con đường hẹp, chẳng biết chạy về đâu.

Thấy lạ, Hoàng Thượng Chí cắn môi, hai tay tập trung nội lực thủ thế, đề phòng một cách biến ứng:

Nhưng qua một lúc lâu khung cảnh vẫn vắng lặng, không xảy ra một việc nào khác nữa.

Do dự một lúc, Hoàng Thượng Chí lần bước đến khung cửa vừa mở đó lách mình chui ra ngoài, rồi cứ theo con đường hẹp mà đi.

Không hiểu con đường hẹp đó sẽ dẫn mình về đâu, nhưng Hoàng Thượng Chí không cần nghĩ tới, vì dầu sao thoát ra ngoài còn hơn là bị nhốt trong cái phòng tối ấy.

Chàng cứ lần mò tiến về phía trước.

Ngoài ba mươi trượng hiện ra một dãy tam cấp bằng đá, đưa con đường cao dần.

Lạ nhất là không thấy một bóng người, cũng không nghe một tiếng động nào cả.

Hoàng Thượng Chí nghĩ thầm:

- Tự nhiên khung cửa của tử lao mở ra không phải là không có lý do. Có lẽ lão già lang sói ấy còn có âm mưu gì đây. Lẽ nào đã nhốt được mình vào học đã mà lão thả cho mình được thoát nạn.

Vừa nghĩ, chàng vừa đặt chân lên tam cấp, theo con đường ấy lần lần đi lên.

Con đường dẫn chàng đến một khung cửa bằng sắt.

Vừa đến đó, Thượng Chí đã cảm thấy một mùi hôi thối từ bên trong xông ra.

Mùi hôi ấy làm cho Hoàng Thượng Chí khó chịu đến muốn nôn mửa.

Cánh cửa sắt không đóng kín, chẳng biết bên trong chứa đựng những gì, nhìn vào chỉ thấy một màu đen tối.

Không thể không tò mò, Hoàng Thượng Chí bậm môi bạo dạn bước vào.

Một tiếng ngân ngừ phát ra làm cho Hoàng Thượng Chí rợn ốc cả người.

Đó là một cái phòng tối đen như mực, nhờ ánh sáng nơi khung cửa sắt chiếu vào, nhưng chàng cũng phải vận nhãn quang mới thấy được lơ mờ trong phòng đó hai bên có hai cái lồng sắt, trong mỗi lồng nhốt năm con chó lớn, lông lá lù xù, mắt lóe hào quang, chúng đang nhả răng, há miệng, gầm gừ không ngớt.

Căn phòng chỉ rộng độ ba trượng mà hai cái lồng sắt to ấy đã chiếm hết hai phần ba rồi!

Nhìn vào lũ chó, Hoàng Thượng Chí biết ngay là giống chó dữ mà trang chủ đã nuôi để dùng xé thịt kẻ thù. Răng và móng loài chó này đều có tẩm chất độc rất ác hại.

Phòng không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa lớn mà thôi.

Qua một hồi nhận xét, Hoàng Thượng Chí hiểu ngay là căn phòng này được xây trên mặt đất, không còn ở dưới địa huyệt nữa.

Thế thì con đường địa huyệt tử lao đã đưa chàng từ dưới lên trên rồi.

Chàng còn đang ngờ ngác thì bỗng rầm một tiếng nổi lên. Cánh cửa sắt đóng ập lại.

Thất kinh, Hoàng Thượng Chí nhảy trái về phía cửa, đưa tay ấn mạnh một cái thì thấy cánh cửa sắt chắc nịch, dày độ một thước, dẫu chàng có sức mạnh đến đâu cũng không làm sao lay chuyển nổi.

Tim chàng nặng như treo đá! Vừa thoát khỏi tử lao chàng lại bị nhốt vào phòng chó!

Lão Sắc Thông Thiên thật độc ác điều ngoa! Té ra lão đã nhờ con đường địa huyệt gọi tánh tò mò, để làm cho Hoàng Thượng Chí tự đưa mình vào cái văn phòng ác hiểm này.

Phòng này còn công cố hơn tử lao địa huyệt nhiều!

Hoàng Thượng Chí thở dài, vò đầu suy nghĩ để tìm cách thoát thân thì chợt có tiếng lách cách.

Một luồng ánh sáng từ bên ngoài xuyên vào!

Trên một vách sắt thành hình vành móng ngựa mở ra một cái lỗ nhỏ bằng cái đầu người. Tiếp theo một tràng cười quái gở từ bên ngoài hắt vào.

Giọng cười đó, Hoàng Thượng Chí biết ngay là Sắc Thông Thiên, chủ nhân Họa Hồ Sơn Trang.

Quá cảm hận Hoàng Thượng Chí mặt đầy sát khí, đôi mắt trợn ngược, nhìn chòng chọc vào cái lỗ đó.

Bên ngoài, giọng nói đầy vẻ đắc ý và ngạo nghễ của của Sắc Thông Thiên vọng vào:

- Lãnh Diện Nhân! Người đã bị nhốt trong cũi chó rồi đừng có ý nghĩ trốn thoát mà uống công...

Hoàng Thượng Chí gầm lên một tiếng như sấm:

- Hãy câm mồm! Sắc Thông Thiên! Mày dùng mưu gian để gạt ta, mày muốn tự hủy diệt sao?

Tiếng hét của chàng làm chấn động cả căn phòng. Bầy chó nhốt trong hai chiếc lồng sắt giật mình nhe răng, há miệng chầu lại sủa gâu gâu làm náo động cả.

Giọng nói của lão trang chủ lại vọng vào:

- Lãnh Diện Nhân! Mày đừng phách lối! Nếu lúc này lão phu mở hai cái lồng chó ra, thì chúng sẽ áp tới xé xác mày lập tức. Ha... Ha...

Nghe nói như vậy Hoàng Thượng Chí cũng phải rợn người.

Chàng đã biết đây là giống chó độc, con nào cũng dữ hơn cộc. Nếu chúng được thả ra, vào cũi chó thì trong căn phòng chật hẹp này chàng thực khó mà tránh né. Nếu không bị chúng xé xác thì cũng phải vướng áp độc mà chết.

Từng làn hơi thối xông lên làm cho chàng muốn nghẹt thở.

Dẫu tức giận đến tột độ, nhưng chàng còn biết phải làm sao để, giết lão Sắc Thông Thiên mà rửa hận.

Bên ngoài, giọng cười ngạo nghễ của lão trang chủ lại nổi lên, và tiếp theo giọng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Bọn võ lâm trên giang hồ ra tụng mày là một con rồng thần, nhưng đối với tao thì mày chỉ là một miếng mồi ngon cho vài con chó dữ. Thân xác mày chưa được một bữa ăn của chúng nó.

Hoàng Thượng Chí tức đến muốn trào máu họng, chàng hét to:

- Con chó già! Mày không sợ Họa Hổ Sơn Trang của mày thành tro bụi à?

- Hề... hề... Thằng nhỏ dại khờ! Cái chết đã ở trước mắt mà còn nói phách.

- À! Rồi mày sẽ chờ xem!

- Khỏi cần chờ! Bây giờ tao cho mày mục kích một màn kịch rất thích thú! Có lẽ cả đời mày chưa chắc có dịp trông thấy. Mày hãy dòm vào cái lỗ hang đó.

- Con chó già! Mày lại muốn giở trò gì nữa!

- Ha... Ha... Trước khi chết mà được xem một hài kịch để khoây khoả mà mày không biết ơn ta còn giận dữ ư?

Tuy tức giận nhưng Hoàng Thượng Chí cũng phải cất bước đến dòm vào cái lỗ trên vách xem lão trang chủ đang làm gì bên ngoài.

Bỗng hơi thở chàng dồn dập, mặt đỏ bừng, hai tai nóng hôi hổi. Chàng nhìn thấy một giai nhân trần truồng, làn da trắng mịn, đường nét thiên nhiên hiện rõ giữa ánh sáng ban ngày!

Giai nhân nằm im lìm trên một chiếc giàn gỗ. Nàng đó đúng là Ngô Tiểu My, một khuê nữ, sắc đẹp không kém tiên nga!

Chàng giật mình, vừa thẹn vừa giận, hét lớn:

- Ôi chao! Lão già độc ác! Mi định hành hạ nàng bằng cách nào?

Sắc Thông Thiên mặt mày quái tợn, đôi mắt lão không rời khỏi tấm thân ngọc ngà của thiếu nữ, lão cất tiếng cười man rợ, nói:

- Không sao cả! Nàng đã dùng sắc đẹp để dụ dỗ, giết đứa con ta, bây giờ nàng phải chịu lấy sự báo oán.

Hoàng Thượng Chí toàn thân rung động, nói không ra tiếng, nghiêng răng rít lên một tiếng như muốn vỡ tan lồng ngực.

Thật dã man! Chàng chưa bao giờ tưởng tượng trong đời lại có một kẻ độc ác, lòng dạ không kém sói lang như vậy.

Bên cạnh, hai con chó đực gầm gừ, đôi mắt đỏ ngầu, hai chân trước cào cào, như chực vồ lấy thân nàng.

Ngô Tiểu My huyết đạo bị khóa kín, không cử động được, nhưng tai có thể nghe rõ mọi điều. Nàng đã nghe rõ tiếng hét, và giọng nói của Hoàng Thượng Chí! Rõ hơn nữa, nàng còn biết Hoàng Thượng Chí đang dòm qua một cái lỗ trong phòng chó, và đang chăm chú nhìn nàng.

Nàng xấu hổ quá, muốn chết đi! Hoàn cảnh này đau đớn hơn cái cực hình đối với lão trang chủ.

Nàng muốn tự vận, nhưng không biết làm sao được!

Buồn, giận, nhục, tức trộn lẫn nhau, mặt nàng đỏ sẫm, hơi thở ngắt nghẹn. Vẻ diễm kiều của một giai nhân biến thành một quái hình không sao diễn tả nổi. Hai dòng máu đỏ từ trong khoe mắt nàng chảy ra, kéo dài thành hai đường huyết lệ chảy xuống màng tai. Nàng nằm im thêm thiếp.

- Lão già độc ác! Người dám...

Hoàng Thượng Chí chỉ cắn răng thốt ra được mấy tiếng rồi chàng tung chưởng đánh vào vách sắt.

Bùng! Bùng!

Căn phòng bị sức chưởng rung động lên! Chưởng lực này rất mạnh, vì chàng đã vận dụng tận lực phát ra trong cơn giận dữ.

Tuy nhiên, căn phòng làm bằng loại sắt dày, dầu có rung động cũng không thể vỡ ra được.

Bây chó nhốt trong hai lồng sắt trộn mắt nhẩn rảnh, nhìn chòng chọc vào Hoàng Thượng Chí sửa gâu gâu như muốn trêu tức chàng thêm nữa.

Hoàng Thượng Chí toan vung tay đánh vào chiếc lồng chó thì Sắc Thông Thiên đã nói vọng vào:

- Thằng nhỏ! Mà có được cái công lực kinh thiên động địa ấy thực khá khen, nhưng dầu mày có mọc cánh cũng không thể nào thay đổi được số mạng đã định.

Đôi mắt nẩy lửa chiếu ra ngoài lỗ hồng, Hoàng Thượng Chí nhìn vào mặt Sắc Thông Thiên nói:

- Con chó già! Mà dám động đến một sợi tóc của nàng thì cả Họa Hổ Sơn Trang này thành tro khói, không còn sống sót một con gà một con chó nào.

- Thằng nhỏ! Đừng sửa bậy! Mà làm gì có cơ hội để phách lối như vậy.

Hoàng Thượng Chí tức đến điên người, nhưng đành bó tay, không còn biết làm sao hơn.

Bên ngoài, lão già ác độc vẫn với nụ cười man rợ, chuẩn bị cuộc hành hình dã man đó.

Hoàng Thượng Chí hét lớn:

- Ác độc! Mi quá ác độc!

- Ủ! Nhưng mi gào thét để làm gì? Mi có muốn chết thì cũng cứ để xem xong màn kịch này rồi sẽ chết cho hả lòng.

- Màn kịch?

- Ủ! Đây là màn “Cự khuyến thúc hoa”.

Vừa nói, lão vừa đưa tay mở một dây xiềng sắt, thả một con chó ra.

Con chó như đắc ý, nhảy cao lên một cái, miệng ngậm ngừ mấy tiếng, rồi dựng đứng lên như một thân người, chồm tới thể xác nõn nà của Ngô Tiểu My.

Ngô Tiểu My huyết đạo bị khóa chặt, còn cử động làm sao được nữa. Tuy võ công này đến mức trác tuyệt, nhưng nàng đã giao đấu với Hoàng Thượng Chí nên bị thương, hao tổn chân lưu, trong một thời gian ngắn chưa phục hồi, vì vậy nàng thiếu chân lực để tự hóa giải, cái huyết đạo bị lão già này điểm khóa.

Đã mấy lần nàng cố vận công hóa giải, nhưng cũng chỉ mới đủ sức làm lưu hành được các huyết đạo phụ mà thôi.

Thế thì lúc này nguy hiểm đối với nàng không thể nào tránh khỏi rồi!

Con chó được mở xiềng vừa phóng mình phủ lên mình Ngô Tiểu My thì bỗng kêu lên một tiếng oảng, bật ngửa ra đằng sau, giãy đành đạch, máu miệng vọt ra như suối.

Sự việc xảy ra quá mau lẹ và bất ngờ, khiến mặt mày Sắc Thông Thiên tái nhợt lão không rõ sức mạnh từ nơi đâu đã hất ra, đánh chết tươi con chó của lão.

Soẹt! Soẹt tiếp theo hai tiếng, hai luồng gió nhọn như hai mũi kiếm tiếp theo một luồng đánh vào con chó còn một trong xích sắt, một luồng đâm thẳng vào mình lão già.

Lão già thất kinh nhảy trái ra một bên tránh luồng chỉ lực.

Hai con chó dữ cùng một số phận, chết không kịp ngáp.

Sắc Thông Thiên lấy làm lạ, nhìn lại lỗ hổng thì thấy hai luồng chỉ lực nữa nối tiếp bắn về phía lão, sức gió mạnh như đảo hải bạt sơn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, biết là Hoàng Thượng Chí đã dùng chỉ lực phát ra đánh lão, lão liền lăn tròn mấy vòng tránh luồng chỉ lực rồi gượng dậy, cười ha hả nói:

- Thằng nhỏ! Mày độc ác thực! Con chó tao đang sắp hưởng miếng thịt ngon nhất thế gian, mày nhẫn tâm giết nó sao? Nhưng trang trại tao có hàng trăm con chó, thì mày có giết vài con cũng không thay đổi được. Chỉ tiếc rằng mày sẽ không có được may mắn để thưởng thức cái lạ đời ấy.

Hoàng Thượng Chí chưa kịp đáp thì bỗng nổi lên hai tiếng kịch kịch.

Lỗ tròn khép kín lại! Trong phòng sắt tối om như mực.

Ôi! Hoàng Thượng Chí đã dùng Đông Kim Chỉ cứu nguy cho Ngô Tiểu My, nhưng chỉ mới giết được hai con chó, mà giờ đây lỗ tròn trong phòng khép lại, chàng còn biết làm sao nữa.

Chàng không lo cho sanh mạng của chàng, mà chàng chỉ lo cho số phận của Ngô Tiểu My.

Nguy cơ chưa giải trừ được! Nhất định nàng còn bị lão già đó tiếp tục bày một trò hành hạ tàn nhẫn nữa.

Thình lình sau lưng chàng nổi lên mấy tiếng soẹt! soẹt! soẹt!

Chàng quay mình lại thì thấy cái lồng sắt một bên mở nắp cửa ra. Năm con chó hùng hổ chui ra khỏi lồng, nhe răng trắng hếu.

Ngấu! Ngấu! Ngấu

Một con chó mắt sáng xanh, nhảy tới bên chàng như muốn vồ mồi!

Một luồng chỉ lực phát ra! Chàng dùng Đông Kim Chỉ điểm tới. Con chó oảng một tiếng, ngã vật ra chết.

Tức thì, bốn con chó kia đồng xông đến một lúc.

Trong căn phòng chỉ rộng độ ba trượng, hai chiếc lồng chó đã chiếm gần một nửa, chỗ trống còn lại không bao nhiêu, tránh né rất khó khăn, nếu không lưu ý tất phải bỏ thân dưới móng độc của lũ chó này.

Hoàng Thượng Chí liền dùng thân pháp Phù Quang Di Ảnh chụp chùng như một bóng ma, nhảy qua lướt lại trên mình bảy chó.

Nhờ thân pháp lanh lẹ đó, bốn con chó không làm sao ngăn đón kịp.

Tuy nhiên, bảy chó này hình như đã được chủ nhân rèn luyện, từng quen với trận chiến nên chúng né qua, tránh lại, lúc lồng lên lúc rạp xuống chẳng khác nào những tay võ cừ khôi.

Người và thú quây quần nhau trong căn phòng hẹp, mở ra một trận ác đấu không kém phần nguy hiểm.

Ngẫu! Ngẫu!

Một con chó vờn mình chồm tới.

- Oảng! Oảng!

Một con chó mưa máu giãy đành đạch chết dưới Đông Kim Chỉ.

Chỉ loáng mắt, năm con thú đã chết hết bốn!

Con thú còn lại bị lẻ loi, cứ nhe răng ra sủa, và lùi dần lại, dút đầu vào vách sắt thủ thế không dám làm dữ nữa.

Hoàng Thượng Chí bớt lo, nhưng chưa sát hại con vật cuối cùng thì hai tiếng cạch cạch nổi lên.

Chiếc lồng vật thứ hai mở ra, và năm con chó trong lồng này nhảy ra nữa.

Ngẫu! Ngẫu! Ngẫu!

Chúng liên tiếp nhảy đến tấn công vào Hoàng Thượng Chí.

Con chó còn lại lúc này thấy có đồng bọn cứu ứng, cũng hăng máu, nhảy chồm tới, nhả răng, trợn mắt trông rất dễ sợ.

Hoàng Thượng Chí qua một trận đấu đã mệt, bây giờ thêm năm con chó nữa, sức lực còn mạnh, hung hăng chồm tới, chàng làm sao đánh cho nổi.

Cái nguy cho Hoàng Thượng Chí là trong phòng hẹp này, giao đấu với loài chó độc, chân chàng phải luôn luôn nhảy phóng lên cao, di động từ chỗ này sang chỗ khác, để tránh những hàm răng, có tẩm thuốc độc của loài chó.

Chất độc này nếu vướng phải, xâm nhập vào máu thì nguy đến tính mạng ngay.

Sáu con chó đua nhau tấn công không ngớt.

Trong lúc bối rối, Hoàng Thượng Chí nảy ra một sáng kiến, liền chồm mình chui tọt vào một chiếc lồng sắt!

Bầy chó thất thế không còn vây cản được nữa đành đứng bên ngoài trố mắt nhìn Hoàng Thượng Chí sủa gâu gâu.

Con nào liều mạng xông vào nắp cửa thì bị Hoàng Thượng Chí dùng Đông Kim Chỉ bủa ra, sát hại ngay.

Chỉ chốc lát, có ba con chó liều lĩnh đã bị chàng giết chết.

Có cơ hội nghỉ chân, Hoàng Thượng Chí lấy làm đặc ý cười thầm.

Bỗng xèng một tiếng! Nắp cửa lồng sắt đóng kín lại, nhốt Hoàng Thượng Chí vào giữa.

Ôi! Hoàng Thượng Chí nghiễm nhiên biến thành một con vật nhốt trong lồng sắt thì quá buồn cười.

Ba con chó còn lại, chầu miệng vào lồng sữa vang lên.

Oảng!

Một con bị chàng dùng chỉ lực phát ra ngoài lồng giết chết!

Tiếp theo hai tiếng...

Oảng! Oảng!

Hai con chó còn lại cũng bị ngã gục trên vũng máu của đồng loại.

Mười con thú dữ bây giờ biến thành mười bộ thây chó!

Thoát nguy vì nạn chó dữ, nhưng chàng lại bị nhốt vào lồng sắt thì cũng không kém phần nguy hiểm.

Biết lão trang chủ đã dùng cơ quan điều khiển bên ngoài nhốt chàng vào lồng, lồng chàng hậm hực, tung tăng, lồng lộn như một con hổ dữ sa vào cạm bẫy.

May thay, trong lúc tay chàng vớ phải một thanh sắt rất lớn.

Thanh sắt này có lẽ chủ nhân dùng để đánh chó trong lúc điều khiển tập luyện bầy chó này lão đã vô tình bỏ quên.

Được vũ khí trong tay, Hoàng Thượng Chí không còn lo lắng nữa. Chàng vận sức vào hai cánh tay, dùng thanh sắt rạch mạnh một cái, phá vỡ chiếc lồng sắt ra.

Ra khỏi lồng sắt, nhưng vẫn còn chịu nhốt trong căn phòng này thì cũng như không. Hoàng Thượng Chí lòng nóng như lửa đốt, đưa tay mò mẫn, đập gõ khắp nơi.

Nhưng phòng này bốn phía đều làm bằng sắt dày, dầu chàng có sức mạnh đến đâu cũng không thể nào phá nổi.

Chàng đành thở dài, khoanh tay ngồi xuống đất.

An nguy của bản thân chàng, chàng không hề để ý tới, mà chàng chỉ lo cho Ngô Tiểu My.

Lão già ác độc đó nhất định không bỏ qua thủ đoạn tàn nhẫn đối với nàng.

Một cô gái đại khuê các mà lâm vào cảnh tủ nhục đó thì còn gì thể xác!

Độc ác thay! Dã man thay!

Nhưng nhìn qua hành động của lão, Hoàng Thượng Chí đoán rằng trước đây lão đã từng hành hạ nhiều thiếu nữ với thảm trạng ấy rồi!

Chàng hận không sao thoát ra được để phá hủy sơn trang như bình địa, và băm thây lão già quái ác ấy cho hả dạ.

Một luồng máu nóng chạy khắp mình. Hoàng Thượng Chí đứng phắt dậy, một lần nữa đi tìm khắp phòng, xem có kẻ hở nào có thể dùng thanh sắt phá ra được không.

Nhưng vách sắt lạnh lẽo đâu đâu cũng chắc cứng, không tìm được một kẻ hở nào.

Trên bước gang hồ lần đầu tiên Hoàng Thượng Chí lâm vào cảnh bế tắc, dù muốn liều lĩnh cũng không còn cách nào để liều lĩnh nữa.

Màn kịch của lão trang chủ sắp diễn bên ngoài như lớn vồn trước mắt chàng.

Một con chó!... Một thân hình nồn nà của giai nhân!...

Ồi! Không thể nào được! Dã man!...

Chàng như điên cuồng, cầm thanh sắt đánh bổ vào tường.

Tiếng kêu Keng! Keng!

Vách tường vẫn chắc cứng, không lay động. Và bên ngoài vẫn nghe im lìm không có tiếng động.

Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm:

- Sao? Lão già ấy làm gì bên ngoài? Tại sao im bật? Lão đi nơi khác rồi chăng?

Đang lúc chàng giận dữ gần như điên cuồng, thì bỗng một cái lỗ trên nóc phòng sắt từ từ mở ra!

Cái lỗ khá lớn! Ánh sáng dội vào phòng.

Hoàng Thượng Chí thất kinh lùi lại hai bước, dựa lưng vào vách như thủ thế. Đôi mắt chàng chăm chăm nhìn vào cái lỗ ấy.

Một quái vật lông lá bồm xồm, xuất hiện từ bên ngoài cái lỗ ấy chui vào.

Bóng quái vật, như chập chùng, cử động mỗi lúc một nhanh xoay qua trở lại!

Hoàng Thượng Chí hoảng vía, tim như ngừng đập. Chàng cong tay toan đánh tổng về phía cái lỗ ấy một chưởng.

Bỗng quái vật buông ra tiếng nói:

- Dừng tay! Thằng nhỏ! Mày vô ý như thế sao?

Tiếng nói tình cờ như có một mãnh lực gì là cho Hoàng Thượng Chí đứng yên bất động.

Thì ra đó không phải là quái vật, mà là cái đầu người!

Người đó rón rén chui mình vào cái lỗ ấy.

Nhìn qua cửa chỉ thăm lén, Hoàng Thượng Chí biết không phải là người trong sơn trang bộ hạ của Sắc Thông Thiên.

Nhưng người này là ai?

Một lão già! Một lão già lùn tịt, đầu tóc bồm xồm, thân mình tròn trục như một quả bí to.

Lão vừa dứt đầu vào cái lỗ đã trông thấy Hoàng Thượng Chí đứng trong phòng này ngay, còn Hoàng Thượng Chí mới trông thấy cái đầu lão ngỡ là một quái vật.

Lão phóng mình nhảy xuống rất nhẹ nhàng.

Hoàng Thượng Chí đã gặp lão một lần, với thân mình cao không đầy năm thước của lão Hoàng Thượng Chí làm sao quên được?

Lão này chính là Địa Hành Tiên, đã tham gia vào việc cướp Phật Thủ Bảo Cập của chàng trước đây.

Có điều Địa Hành Tiên bỗng nhiên xuất hiện nơi này làm cho Hoàng Thượng Chí kinh ngạc không ít. Lão già này công lực phi thường, hành động xuất quỷ nhập thần không ai có thể lường được.

Tuy ở trong tình trạng kinh dị, nhưng Hoàng Thượng Chí vẫn giữ được vẻ bình thản, lạnh lùng hỏi:

- Tiền bối là Địa Hành Tiên?

Như một quả bí lăn trên mặt đất Địa Hành Tiên chậm rãi tiến đến trước Hoàng Thượng Chí hai bước, nhe răng cười hì hì, đáp:

- A! Thằng nhỏ! Mà có óc nhớ dai đấy! Lão phu đúng là Địa Hành Tiên.

- Vì đâu tiền bối lại từ trong địa lao đến đây?

Địa Hành Tiên hừ một tiếng rồi đáp:

- Len lỏi vào các địa huyết là đặc tài của lão xưa nay, nếu không thì sao gọi là Địa Hành Tiên. Người ngạc nhiên lắm sao?

- Có việc gì quan trọng không?

- Ô! Ta tìm người để nói chuyện chơi, thế thôi!

Hoàng Thượng Chí trở mắt nhìn lão già lùn, hỏi:

- Có phải do lão Sắc Thông Thiên sai đến đây không?

Địa Hành Tiên cười hề hề:

- Ta, Địa Hành Tiên, trong đời chưa chịu ai sai khiến.

Tỏ ý nghi ngờ, Hoàng Thượng Chí hỏi thêm:

- Thế ra tiền bối và “con chó già” Sắc Thông Thiên không có quan hệ gì sao?

- Hà... hà...! Cướp con mà lại mất con!

- Cái gì?

- Cướp con mà lại mất con!

Hoàng Thượng Chí nét mặt trầm lặng nói:

- Xin lỗi! Tại hạ không có thì giờ để đùa cợt. Xin tiền bối cho biết rõ ý định đến đây.

Địa Hành Tiên vẫn nhe răng cười ha hả, nói:

- Ai đùa cợt với mày làm gì? Sắc Thông Thiên có rượu ngon! Ta thèm rượu nên đến đây uống.

- Thế sao không tìm gặp lão, lại vào đây?

- Ý chết! Gặp lão chó già đó thì hỏng. Ta việc đi uống rượu trộm mà!

- Uống rượu trộm?

- Ủ! Đó là cái nghề của lão phu.

- Rượu để ở trong phòng này à?

- Không! Nó chôn dưới đất. Đó là một thứ rượu hầm, nấu bằng loại thực phẩm hảo hạng và phải chôn dưới đất ít ra trên năm mươi năm uống mới ngon. Trong nhà hẩn có chôn chừng một trăm ché.

- Chôn ở nơi nào?

- Trong kho rượu gần đây?

- Thế thì tiền bối vì muốn uống rượu trộm mà đến?

- Phải!

- Nhưng tiền bối làm cách nào vào nơi này được! Địa lao là con đường rất bí mật của sơn trang, tiền bối vào đây không gặp trở ngại ư?

Địa Hành Tiên cười hì hì:

- Lão phu vì muốn uống trộm rượu ngon của hắc nên đã bỏ công ra một tháng nay đào đường ngầm dưới đất, ăn thông thẳng vào kho rượu.

- Đào một đường hầm?

- Ủ! Đó là cái nghề của lão mà!

- Nghề ăn trộm?

- Không! Nghề uống trộm!

Hoàng Thượng Chí lắc đầu chán ngán, buột miệng cười khê một tiếng trên đôi môi héo hắt.

Chàng không thể ngờ một kẻ nghiện rượu mà phải chịu bỏ phí công hằng tháng để đào một con đường ngầm dưới đất.

Chàng hỏi:

- Tiền bối có một võ công quỷ khốc thần kinh, nếu muốn uống rượu ngon thì cứ đến đây bảo lão đó đem rượu ra mà uống, nếu lão đó không chịu thì đâm cho lão mấy chưởng, việc gì phải chịu cực nhọc.

Địa Hành Tiên trở mắt nhìn Hoàng Thượng Chí cười hì hì, nói:

- Thằng nhỏ nói đại! Giết nó còn ai nấu rượu và chôn rượu cho ta uống? Cứ để hắc sản xuất rượu ngon, còn ta, ta cứ dùng con đường hầm bí mật vào đây uống trộm mãi phải hơn không.

Hoàng Thượng Chí khì một tiếng, nói:

- Nhưng tiền bối cứ chui rúc vào địa đạo này cũng có ngày bầy chó dữ của lão ta phát giác ra được.

- Ha... Ha... Muốn uống trộm lẽ dĩ nhiên phải phòng bị trước! Ta có một thứ thuốc gọi là Thất Vị Hoàn. Thuốc này bọc trong mình thì chó dữ đến đâu cũng không đánh mùi được.

- Thế thì tiền bối có thể ra vào nơi Họa Hổ Sơn Trang này mà không có gì trở ngại?

- Cũng không hẳn như thế. Lão phu tuy có Thất Vị Hoàn nhưng chưa chế được Sát Cầu Hoàn nếu gặp bọn chó dữ bao vây thì chắc phải lâm nguy! Lão phu đến đây cũng còn ở trong hoàn cảnh mạo hiểm.

- Không có thuốc “suốt chó” mà dám rời địa huyết, chui vào phòng này không sợ chó độc à?

- Vì mày mà tao mạo hiểm như vậy đó.

- Vì tại hạ?

- Phải!

- Xin tiền bồi dạy cho biết.

- Được! Chúng mình cứ chậm rãi ngồi xuống đây rồi sẽ cùng nhau tâm sự, muộn gì?

- Tại hạ không có thì giờ rảnh. Xin tiền bồi dẫn đường đưa tại hạ ra khỏi căn phòng sắt này. Được chăng?

- o O o -